

**ΜΥΤΙΛΗΝΙΑΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ
ΣΥΔΝΕΪ & NNO LIMITED**

225 Canterbury Road, Canterbury, NSW 2193

Στο πλαίσιο των εορτασμών
της 105ης επετείου
της απελευθέρωσης της Λέσβου
θα γίνει **προβολή ταινίας**
με δωρεάν είσοδο την:

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2017

και ώρα 7.00 μμ

στο Μυτιληναϊκό Σπίτι
225 Canterbury Road, Canterbury

*Το θέμα της ταινίας αφορά
τον ελληνισμό της Μικράς Ασίας και τη στενή
ιστορική του σχέση με το νησί της Λέσβου.
Η ταινία θα αγγίξει τις καρδιές όλων μας.
Πολλές από τις σκηνές έχουν γυρισθεί στο
πανέμορφο νησί μας.*

Θα προσφερθούν αναψυκτικά και μεζέδες

ΟΛΟΙ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΙ

Η ΜΥΤΙΛΗΝΙΑΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΣΥΔΝΕΥ ΚΑΙ ΝΝΟ
ΕΤΗΣΙΟΣ ΧΟΡΟΣ
Σάββατο 11 Νοεμβρίου 2017
@ 7.30 μμ

**Για την Εορταστική Επέτειο των 105 Χρόνων
από την Απελευθέρωση της Λέσβου 1912 – 2017**

&

**την 35η Επέτειο από την ίδρυση
του "Μυτιληναϊκού Σπιτιού"**

Ζωντανή μουσική από την ορχήστρα «Παράδεισος»

 Θα τιμηθεί το Διοικητικό Συμβούλιο της χρονιάς 1982
καθώς και οι πρώην πρόεδροι της Αδελφότητας.

Είσοδος μετά φαγητού και ποτού
\$65 για μεγάλους και \$20 για παιδιά

Όλοι ευπρόσδεκτοι

Παρακαλούμε κλείστε τις θέσεις σας εγκαίρως με τους:

Παναγιώτης Ψωμάς:	0402207 546
Δημήτρης Μπαρμακέλλης	0420 996 377
Ανδρέας Τσουνής	0401 268 888

Η πρώην πόρνη από την Αυστραλία που λέει «όχι» στην αποποινικοποίηση της πορνείας

Οταν εκείνη ήταν 12 χρονών ο πατέρας της αυτοκτόνησε. Κατά την επόμενη διετία η μητέρα της παντρεύτηκε ξανά και αποφάσισε να μεταναστεύσει από την Αυστραλία στο Ουέλνγκτον της Νέας Ζηλανδίας. Τότε η ζωή της Σαμπρίνα Βάλις άλλαξε δραματικά. «Ήμουν πολύ δυστυχισμένη, ο πατριός μου ήταν βίαιος και δεν είχα κανέναν να μιλήσω», αποκαλύπτει η ίδια σήμερα, μιλώντας στο BBC. Ονειρευόταν να γίνει επαγγελματίας χορεύτρια αλλά μέσα σε μερικούς μήνες βρέθηκε στους δρόμους να πουλάει το κορμί της για να επιβιώσει. Όλα άρχισαν μια μέρα που η Σαμπρίνα επέστρεψε στο σπίτι της από το σχολείο, μέσω ενός πάρκου, όταν ένας άνδρας της πρόσφερε 100 δολάρια για να συννευρευθεί σεξουαλικά μαζί του. «Φορούσα τη μαθητική ποδιά οπότε δεν μπορεί να έκανε λάθος για την ηλικία μου», αφηγείται, συμπιλιωμένη πλέον με το παρελθόν της. Χρησιμοποίησε τα λεφτά που πήρε για να πάει στο Οκλαντ, όπου για να μην μείνει στο δρόμο αναγκάστηκε να κατεβεί στο πεζοδρόμιο. Η Βάλις πήγε σχεδόν αμέσως στην Karangahape Road, την κύρια πιάτσα του αγοραίου έρωτα στο Οκλαντ, αναζητώντας πληροφορίες. Και μια γυναίκα της έδειξε που θα μπορούσε να εργαστεί. «Μου έδωσε επίσης ένα προφυλακτικό, μου είπε ποιες είναι οι βασικές ταρίφες και με συμβούλευσε να ενδίδω δύσκολα για υπηρεσίες που ήμουν έτοιμη να προσφέρω και να αποφεύγω τα μαλώματα για τις υπηρεσίες που δεν ήμουν έτοιμη να προσφέρω. Ήταν πολύ καλή. Τόσο νέα για να είναι εκεί αλλά ήταν ξεκάθαρο πως βρισκόταν εκεί ήδη πολύ καιρό», θυμάται. Το 1989, δύο χρόνια αφότου η Βάλις βγήκε στους δρόμους, ξεκίνησε να συμμετέχει σε συναντήσεις της Κολεκτίβας Εκδιδόμενων Γυναικών της Νέας Ζηλανδίας. Και εκεί άρχισε να συνειδητοποιεί πως η πορνεία είναι στην ουσία ένα επάγγελμα -πίστευε τότε- όπως όλα τα άλλα. Κατέληξε να γίνει μια παθιασμένη ακτιβίστρια για την πλήρη αποποινικοποίηση της πορνείας και όλων των πτυχών του εμπορίου σαρκός, ακόμα και της μαστροπείας. «Ήταν σαν να περιμέναμε την επανάσταση. Ήμουν ενθουσιασμένη για το πόσο η αποποινικοποίηση θα βελτιώνει τις ζωές των γυναικών». Τελικά η αποποινικοποίηση έγινε πραγματικότητα το 2003. Πολύ σύντομα, ωστόσο, απογοιεύτηκε οικτρά. Σύμφωνα με τη σχετική νομοθεσία (Prostitution Reform Act) οι οίκοι ανοχής της Νέας Ζηλανδίας μπορούν να λειτουργούν ως νόμιμες επιχειρήσεις και το συγκεκριμένο μοντέλο πλήρους αποποινικοποίησης της πορνείας εξετάζεται από πολλές χώρες ως κατάλληλη πολιτική. Στη Νέα Ζηλαν-

δία, ωστόσο, τα αποτελέσματα -υποστηρίζει η Βάλις- υπήρξαν καταστροφικά και οι μόνοι που επωφελήθηκαν ήταν οι προαγωγοί και οι πελάτες. Ο άμεσος στόχος της εν λόγω νομοθεσίας ήταν η δημιουργία ενός νομικού πλαισίου κατάλληλου για την προστασία των δικαιωμάτων των γυναικών. Στην πράξη, ωστόσο, η μεταρρύθμιση επέτρεψε στους ιδιοκτήτες οίκων ανοχής να προσφέρουν στους πελάτες τους πακέτα «all inclusive»: έναντι συγκεκριμένης αμοιβής εκείνοι μπορούν να ζητούν ό,τι θέλουν από μια γυναίκα. Τελικά η Βάλις εγκατέλειψε την πορνεία το 2011 και επέστρεψε στην Αυστραλία, αναζητώντας μια νέα κατεύθυνση στη ζωή της. Άρχισε να συνομιλεί με γυναίκες, φεμινίστριες που ήταν κατά της αποποινικοποίησης και υπέρ της ολικής κατάργησης της πορνείας, πολιτική που επίσης εξετάζεται από πολλές χώρες και τιμωρεί προαγωγούς και πελάτες, απαλλάσσοντας από κάθε κατηγορία τα εκδιδόμενα άτομα. Το επόμενο βήμα ήταν η ίδρυση της οργάνωσης Australian Radical Feminists με στόχο την ολική απαγόρευση της πορνείας ενώ πέτυχε η Βάλις εξέθεσε τις απόψεις της από το βήμα του πανεπιστημίου της Μελβούρνης. Επρόκειτο για την πρώτη εκδήλωση υπέρ της κατάργησης της πορνείας στην Αυστραλία, σε πολλές πολιτείες της οποίας το εμπόριο σαρκός (υπό τη σκέπη των οίκων ανοχής) είναι εδώ και χρόνια νόμιμο. Αμέσως μετά τη διάλεξή της, διαγνώστηκε με διαταραχή μετατραυματικού στρες (PTSD). «Ήταν αποτέλεσμα των χρόνων μου στην πορνεία. Με επηρέασε άσχημα αλλά ήμουν καλή στο να κουκουλώσω τις συνέπειες. Χρειάζεται καιρός για να νιώσεις ακέραιος ξανά», εξηγεί. Αυτό που επιδιώκει είναι να δώσει φωνή στις γυναίκες που φιμώνονται από εκείνους που τις εκμεταλλεύονται. «Ο στόχος μου δεν είναι να παγιδέψω ανθρώπους στη βιομηχανία του σεξ ή να πείσω οποιονδήποτε να την εγκαταλείψει», αναγνωρίζει, δηλώνοντας, ωστόσο ότι «θα συνεχίσω να μιλάω όσο μπορώ, για να βοηθήσω άλλες γυναίκες».